

Lockdown

Schreven we zaterdag nog dat we nog wel aan het werk waren, een paar uur later kregen we te horen dat we vanaf middernacht in lockdown zouden gaan. Iets waar veel mensen om vragen in Nederland, maar hoe is het nu echt om in lockdown te zitten?

De ontwikkelingen gaan snel in Rwanda. Er wordt geen paar dagen tijd gegeven om je voor te bereiden. Nee, 's avonds komt het bericht en het gaat per middernacht in. Daar waren we al wel aan gewend. Maar we hadden net gepland om met een klein groepje mensen bij elkaar te komen om samen Bijbelstudie te doen en te bidden. Helaas, het ging niet door. Het is niet meer toegestaan om bij elkaar op bezoek te gaan. Thuiszitten is echt thuiszitten.

's Maandags moeten we langs de bank om ons mobile money account (MoMo, een soort mobiel betalen) te koppelen aan het bankaccount. Want cash geld mag bij voorkeur niet langer worden gebruikt. Helaas mislukt het tot op de dag van vandaag en worden we gedwongen alsnog cash geld op de MoMo te zetten. Maar we merken dat het, ondanks de maatregelen en de duidelijke aanwezigheid van politie op straat nog best druk is. En her en der staan mensen met elkaar te praten, zonder afstand van elkaar te bewaren. Wordt hun de reden gevraagd van hun aanwezigheid op straat, dan is iedereen op weg naar de markt.

Dinsdags wordt dan ook afgekondigd dat er strenger opgetreden gaat worden. En dat heeft effect. Het wordt beduidend rustiger. Bij overtredingen worden boetes uitgedeeld van maar liefst 50.000 RWF en mensen worden niet altijd zachtzinnig terecht gewezen. En zo worden de teugels steeds een stukje strakker aangetrokken.

Wij blijven er zelf vrij rustig onder. We redden ons wel, gelukkig hebben we een heerlijke veranda en tuin om lekker buiten te zijn. We rommelen wat en maken een praatje met de guard. En sommige dingen kosten gewoon veel tijd. Bijvoorbeeld de was, die wordt met de hand gedaan. En we bakken lekkere dingen, om onszelf toch een beetje te verwennen. Rik is bezig met voorbereidingen voor nieuwe lessen. En Caroline is bezig met een nieuw project op te zetten binnen de voedingsprogramma's. Want...

De mensen die het echt moeilijk hebben zijn de mensen die in extreme armoede leven. Normaal gesproken kunnen zij al nauwelijks rondkomen. Meestal verdienen ze als dagloner net genoeg om één maaltijd per dag te kunnen koken. Maar nu verliezen ze ook nog dat inkomen. Deze mensen lijden honger. Zij worden echt keihard getroffen door de lockdown. Het is een reële optie dat mensen gaan overlijden. Niet zozeer door het coronavirus, maar door honger. En daarom moeten we iets doen. Zoals God door Jesaja spreekt: "Is dit niet het vasten dat ik verkies? (...) dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt, (...) en dat u zich voor eigen vlees en bloed niet verbergt?" Een hele korte samenvatting van een Goddelijke opdracht. Het start hier in Rwanda. We zijn in gesprek met de leiding van de diocese om het geheel vorm te geven. De nood lijkt overweldigend. We weten dat als deze lockdown langer gaat duren dan de initiële twee weken, de nu nog kleine groep die hulp nodig heeft om te overleven, zal uitgroeien tot misschien wel de helft van de mensen hier in Cyanguu. En het is niet makkelijk om iets te doen als alles op slot zit en de nood juist in dorpjes ver weg zit. Maar we vertrouwen op God die ramen opent als deuren gesloten zijn.